ΕΝΑΣ ΜΥΘΟΣ ΤΟΥ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ

ΤΟ ΦΕΙΔΙ ΚΙ' Ο ΚΑΒΟΥΡΑΣ

Ὅταν ἄρχισε ἡ πολιορκία τῆς Τριπόλεως, ὁ Κολοκοτρώνης διηγήθηκε στοὺς στρατιῶτες του τὸν παρακάτω μῦθο :

— «Τὸ φεῖδι κι' ὁ κάβουρας πιάστηκαν ἄγρια καὶ μανιασμένα μεταξύ τους. Χυμᾶει λοιπὸν ὁ κάβουρας, δαγκώνει τὸ φεῖδι κοντὰ στὸ λαιμὸ καὶ τὸ κρατάει ἔτσι σφιχτὰ πολλὴ ὥρα, ὡς ποὺ νὰ ψοφήσῃ. Μὰ καὶ τὸ φεῖδι, κουλουριάζεται γύρω στὸν κάβουρα καὶ τὸν σφίγγει τόσο δυνατά, ὡς ποὺ τοῦ βγάζει τὸ ἐπάνω καύκαλό του, τὸ ὁποῖο οἱ ἄνθρωποι ὀνομάζουν «ντουντούνα». Ἔτσι τὸ φεῖδι, τρώει τὸν κάβουρα. Γιὰ νὰ πάψουν λοιπὸν τὴν ἔχθρα μετ.ξύ τους τὰ δυὸ αὐτὰ πλάσματα τοῦ καλοῦ Θεοῦ ἀποφάσισαν νὰ γίνουν φίλοι καὶ κουμπάροι καὶ ἔγιναν. Ἀπὸ τότε λοιπὸν περπατοῦσαν πάντα μαζύ. Μία μέρα ἔτυχε νὰ νυχτώσουν κοντὰ στὴν τρύπα τοῦ φειδιοῦ. Τὸ φεῖδι ἐπίβουλο στὴ φιλία του συλλογίστηκε τότε νὰ θανατώσῃ τὸν κάβουρα. Ἀφοῦ λοιπὸν μπῆκαν στὴ φωλιὰ γιὰ νὰ ξενυχτίσουν, ρίχτηκε πάνω στὸν κάβουρα, κουλουριάστηκε γύρω του, κι' ἄρχισε νὰ τὸν σφίγγῃ δυνατά ! Ὁ δύστυχος ὁ κάβουρας πάλαιψε νὰ ξεφύγῃ, δὲν μπόρεσε καὶ στερνὰ γύρισε κ' εἶπε στὸ φεῖδι :

— «Κουμπάρε, μὴ μὲ σφίγγεις τόσο πολύ, γιατὶ μὲ θανατώνεις !...»

Τὸ φεῖδι τοῦ ἀποκρίθηκε :

— «Νειρεύουμαι, κουμπάρε, δὲν τὸ κάνω ἀξεπίτηδες...» κι' ἐξακολούθησε νὰ τὸν σφίγγῃ. Βλέποντας ὁ κάβουρας ὅτι δὲν γλυτώνει, προσποιήθηκε ὅτι ἔχει ἕνα μυστικὸ νὰ πῇ στὸ φεῖδι, ἕνα μυστικὸ ποὺ θὰ τοῦ ἤτανε πολὺ ὠφέλιμο. Τὸ φεῖδι τὸ πίστεψε.

—«Γιὰ νὰ μὴ μᾶς ἀκούσῃ κανένας ἄλλος, τοῦ λέει ὁ κάβουρας, πλησίασε τὸ κεφάλι σου στὸ στόμα μου νὰ σοῦ πῶ τὸ μυστικό...»

Τὸ φεῖδι, χωρὶς καμμία ὑποψία, πλησίασε κι' ὁ κάβουρας, χάπ ! τοῦ δάγκωσε τὸ κεφάλι καὶ τὸ θανάτωσε !...

Ἔπειτα ὁ κάβουρας τὸ ἔσυρε ἔξω ἀπὸ τὴν τρύπα του κι' ἀφοῦ τὸ ξάπλωσε ἴσα ἀπάνω στὴ γῆ, τοῦ εἶπε :

— «Αἴ ! κουμπάρε μου, ἂν δὲν εἶχες τὴν κακὴ συνήθεια νὰ κουλουριάζεσαι, ἂν ἤσουν ἔτσι ἴσιος ὅπως εἶσαι τώρα, κι' ἂν δὲν ἔβλεπες ὀνείρατα, δὲν θὰ πέθαινες μ' αὐτὸ τὸν τρόπο !...»

Ὅταν τελείωσε ὁ Κολοκοτρώνης τὸν μῦθο του ἕνα παλληκάρι τὸν ρώτησε τί θέλει νὰ πῇ.

— Νὰ βρέ, τοῦ ἀπάντησε ὁ Κολοκοτρώνης, τὸ φεῖδι εἶνε οἱ ἐχθροί μας καὶ ὁ κάβουρας, ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες...

Λονδίνου. Πράγματι τὴν τρίτη νύχτα, μετὰ τὴν κηδεία, τὸ πτῶμα ξεθάφτηκε ἀπὸ τὴ γῆ ὅπου ἦταν χωμένο σὲ ὀχτὼ ποδῶν βάθος καὶ μετεφέρθη στὸ θάλαμο τῶν ἐγχειρήσεων μιᾶς ἰδιωτικῆς κλινικῆς.

Ἐκεῖ οἱ γιατροὶ ἄρχισαν τοὺς πειραματισμούς των. Στὴν ἀρχὴ τοῦ ἔκαναν μιὰ ἔνεση, μὰ βλέποντας τὴν φρεσκάδα καὶ τὴν καλὴ κατάσταση τῶν ὀργάνων του, σκέφτηκαν νὰ τοῦ κάνουν ἠλεκτρισμούς. Ἀπ' τὰ πειράματα ὅμως αὐτὰ δὲν προέκυψε τίποτε τὸ ἔκτακτο, ἐκτὸς ἀπὸ μερικοὺς σπασμούς ποὺ ἔμοιαζαν μὲ φυσικούς, μὰ στοὺς ὁποίους δὲν ἔδωσαν σημασία.

Κόντευε πειὰ νὰ χαράξῃ, ὅταν οἱ γιατροὶ σκέφθηκαν νὰ τεμαχίσουν τὸ πτῶμα καὶ ν' ἀρχίσουν τὴν ἀνατομία. Μὰ ἐκείνη τὴ στιγμὴ κάποιος νέος ἐπιστήμων, θέλοντας νὰ ὑποστηρίξῃ κάποια ἄποψή του, εἶπε νὰ συνδέσουν τὴν ἠλεκτρικὴ συστοιχία μ' ἕναν ἀπὸ τοὺς θωρακικοὺς μυῶνας τοῦ σώματος. Χάραξαν τότε μιὰ βαθειὰ τομὴ στὶς σάρκες του τὴν ὁποία ἔθεσαν σ' ἐπικοινωνία μ' ἕνα ἠλεκτρικὸ σῦρμα. Ἄξαφνα τότε, ὁ ὑποτιθέμενος νεκρός, μὲ μιὰ ἀπότομη κίνηση, σηκώθηκε ἀπ' τὸ τραπέζι του καὶ προχώρησε ὡς τὴ μέση τοῦ δωματίου. Ἔρριξε μερικὲς ματιὲς γεμάτες ἄπειρη ὀδύνη γύρω του καὶ κατόπιν ἄρχισε νὰ μιλάῃ. Τὰ λόγια του ἦσαν ἀκατάληπτα. Ὕστερ' ἀπ' αὐτὰ ξανάπεσε βαρὺς στὸ πάτωμα.

Γιὰ μερικὰ λεπτά, ὁ τρόμος εἶχε παραλύσει τοὺς γιατρούς. Μὰ τὸ ἐπείγον τῆς περιστάσεως τοὺς ξανάδωσε γρήγορα τὴν ἑτοιμότητα τοῦ πνεύματος. Κατάλαβαν πὼς ὁ κ. Στάπλετον, ἦταν ζωντανός, ἂν καὶ λιποθυμισμένος. Καὶ οἱ ἀτμοὶ τοῦ αἰθέρος τὸν ὁποῖον τοῦ ἔβαλαν στὴ μύτη, τὸν ξανάφεραν στὴ ζωὴ καὶ πολὺ γρήγορα ἀνέκτησε ὅλες του τὶς δυνάμεις.

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

ΕΝΟΣ ΜΕΓΑΛΟΥ ΤΡΕΛΛΟΥ

Ὁ Μ. Πέτρος στὸ Παρίσι. —«Θὰ τὴν ἔκαιγα !..» Ἡ γνώμη του γιὰ τοὺς δικηγόρους. Ὁ σοφὸς Σαχίνης. «Φυλάγεστε ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας !..» Οἱ κλέφτες καὶ ἡ Ἀστυνομία. Τί εἶνε ὁ θάνατος...

Ὅταν ὁ Μέγας Πέτρος τῆς Ρωσσίας, πῆγε στὸ Παρίσι, κάποιος τὸν ἐρώτησε, πῶς τοῦ φαινότανε ἡ πρωτεύουσα τῆς Γαλλίας.

— Ἂν εἶχα ἐγὼ μιὰ τέτοια πρωτεύουσα, ἀπάντησε, θὰ βιαζόμουν νὰ τὴν κάψω, γιὰ νὰ μὴ μοῦ ἀπορροφήσῃ τὸ ὑπόλοιπο μέρος τῆς Αὐτοκρατορίας μου !...

***

Ὅταν ὁ Μ. Πέτρος πῆγε στὸ Λονδῖνο, τοῦ ἔγινε μεγάλη ὑποδοχὴ στὸ Οὐετσμίνστρ.

Μεταξὺ τῶν ἄλλων ποῦδε ἐκεῖ τοῦ ἔκαμε ἐντύπωση ἕνα μεγάλο γκροῦπ ἀνθρώπων, ποὺ στεκόντουσαν σὲ διακεκριμμένη θέση καὶ φοροῦσαν ὅλοι τὰ ἴδια φορέματα.

— Τί εἶνε αὐτοί ; ἠρώτησε.

— Δικηγόροι.

— Δικηγόροι ! Καὶ τί τοὺς θέλετε τόσους πολλούς ;

— Πολλοὶ σᾶς φαίνονται ;

— Πολλοὶ λέει !.. Ἐγὼ δύο ἔχω στὴν Πετρούπολι καὶ σκέπτομαι ὅταν γυρίσω νὰ κρεμάσω τὸν ἕνα !..

***

Μιὰ φορὰ παρουσιάσθηκε ἐμπρὸς στὸν Μεγάλο Πέτρο, ἕνας Ἕλληνας Σαχίνης ὀνόματι καὶ τοῦ εἶπε πὼς εἶνε μεγάλος σοφὸς καὶ διαβασμένος, καὶ ὅτι μπορεῖ νὰ τοῦ δίνῃ συμβουλές, ἂν τὸν ἔπερνε στὰ Ἀνάκτορά του γιὰ σύμβουλο, πὼς τὰ πράγματα τῆς Αὐτοκρατορίας θὰ ἐπήγαιναν ἔτσι θαυμάσια καὶ πὼς κι' αὐτὸς ὁ ἴδιος θὰ γενότανε ἕνας κοσμοακουσμένος Αὐτοκράτορας.

— Ἕλληνας εἶπες πὼς εἶσαι ; τὸν ρώτησε τότε ὁ Μ. Πέτρος.

— Ἕλληνας, Κραταιότατε.

— Πολὺ καλά.

Καὶ διέταξε ἀμέσως νὰ τοῦ δώσουν δυὸ πολυτελεῖς ἐνδυμασίες, μιὰ ὡραία γεῦνα βαρειὰ καὶ πολύτιμη. νὰ τὸν περιποιηθοῦν καὶ νὰ ἑτοιμάσουν δυὸ σακκοῦλες μὲ χρυσὰ νομίσματα.

Διέταξε ἀκόμα νὰ ἑτοιμασθῇ κ' ἕνα καλὸ αὐτοκρατορικὸ ἁμάξι. Κι' ὅταν ὅλα ἦσαν ἕτοιμα, πῆρε τὸν Σαχίνη, τὸν ἔντυσε μὲ τὰ πλούσια φορέματα, τοῦδωσε τὰ χρήματα καὶ τὸν διέταξε ν' ἀνεβῇ ἀπάνω στὸ ἁμάξι. Ἔπειτα διέταξε τὸν ἁμαξᾶ νὰ τὸν πάῃ ὄξω ἀπὸ τὰ σύνορα τῆς Ρωσσίας καὶ ἐκεῖ νὰ τὸν ἀφίσῃ Συγχρόνως δὲ εἰδοποίησε νὰ ἐκδοθῇ διαταγή, δυνάμει τῆς ὁποίας οὐδέποτε νὰ ἐπιτραπῇ στὸν ἕλληνα αὐτόν, νὰ πατήσῃ τὸ πόδι του στὴ Ρωσσία. Τοῦ σύστησε ὅμως νὰ τοῦ γράφῃ ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα συχνὰ τὴ γνώμη του, γιὰ κάθε ζήτημα τῆς Αὐτοκρατορίας ποὺ θὰ μάθαινε.

Ὅλοι ἐξεπλάγησαν μ' αὐτὰ καὶ περισσότερο ὁ κακόμοιρος ὁ Σαχίνης. Κανεὶς ὅμως δὲν ἐτόλμησε νὰ ρωτήσῃ τὸν Αὐτοκράτορα γιατὶ ἐδόθη ἡ παράξενη αὐτὴ διαταγή.

Πέρασε πολὺς καιρός. Μιὰ μέρα ποῦγινε λόγος γιὰ τὸν Σαχίνη, ὁ Μεγάλος Πέτρος, εἶπε, ἐπὶ τέλους στοὺς αὐλικούς του :

— Ἀπορεῖτε, γιατὶ τὸν γέμισα δῶρα καὶ τὸν ἔδιωξα ἀπ' τὴ Ρωσσία τὸν ἄνθρωπο αὐτό ;

— Ναί, Μεγαλειότατε.

— Ἀκοῦστε λοιπόν, νὰ μάθετε ἕνα πρᾶγμα. Τοὺς Ἕλληνας καλύτερα νὰ τοὺς διαβάζῃς καὶ νὰ εἶνε μακρυά, πορὰ νὰ τοὺς βάλῃς στὴ Διοίκησι τοῦ Κράτους ! Εἶνε ἱκανοὶ νὰ σοῦ διαλύσουν ὅλη τὴ Ρωσσία σ' ἕξη μῆνες !..

Ὁ σοφὸς Σαχίνης ὅμως, θὰ πέθανε χωρὶς νὰ μάθῃ ποτέ, γιατὶ αὐτὴ ἡ παράξενη διαγωγὴ τοῦ Μεγάλου Πέτρου ἀπέναντί του.

***

Ἄλλη μιὰ φορὰ ὁ Μέγας Πέτρος ἔλεγε.

— Δὲν εἶνε περίεργο τὸ πὼς ὑπάρχουν κλέφτες, ἀλλὰ τὸ πὼς ὑπάρχει... Ἀστυνομία !

***

Ἄλλη μιὰ φορὰ γινότανε συζήτησις ἐνώπιόν του περὶ ζωῆς καὶ θανάτου. Ὅλοι συμφωνοῦσαν πώς ὁ θάνατος εἶνε κάτι τὸ τρομερό.

Ὁ Μέγας Πέτρος ἄκουγε προσεκτικός, καὶ ὅλοι νόμιζαν ὅτι ἐνεκολποῦτο τοὺς σοφοὺς ἐκείνους λόγους.

— Καὶ ἡ γνώμη σας θὰ εἶνε ἡ ἴδια, Μεγαλειότατε ; τὸν ρώτησε ἕνας ἀπὸ τοὺς αὐλικούς του.

— Περὶ ποίου ζητήματος ; ρώτησε αὐτός.

— Περὶ ζωῆς καὶ θανάτου.

Ὁ Μέγας Πέτρος ἔκαμε τότε μιὰ ἀπὸ ἐκεῖνες τὶς φρικώδεις χκριμάτσες καὶ ἀπήντησε :

— Ὅλα τὰ ἄθλια πράγματα τῆς ζωῆς, ἐξαφανίζονται διὰ τοῦ θανάτου !